

BORSSZEM JANKÓ

AZ ÁLLATORSZÁGBÓL.

I.

Előfizetheti a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferenciek-tere 7. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.
Egyes szám 16 kr.

A SPHYNX.

ULE Britannia! — Légy áldva sors!

Kezed megmozdult, és lecsapni gyors.

Az angol másod ifjúságát éli,

Apja a nyolczvan éves Disraéli.

A muszka sápad ama pir előtt

A mely az angol arczába szökött!

Az éj kivirradt tőle! — Minden él!

Csak *Bismarck* hallgat. Semmit nem beszél.

Andrássy ágiója újra nagy.

Mondják: »valódi állam férfi vagy!«

Bár mozgósítva nincs, mozog az ország,

Hálát rebegve, Anglia, te hozzád.

S megmozdul a török ravatalán,

Koporsójából kiugrik talán,

S halotti mez helyt tán vértet cserél!

Csak *Bismarck* hallgat. Semmit nem beszél.

A muszka lót-fut. Jaj neki, ha enged!

Mert akkor otthon lázad föl a nemzet;

És ha nem enged, még jajabb neki,

Mert lesz ki csúfra haza kergeti.

Kipusztított országának román

Mint győztes búsul a szegény Román;

S attól, akit segített győzni, fél.

És *Bismarck* hallgat. Semmit nem beszél.

Meddig hallgat még? — s mit fog mondani?

A *vas* már készen áll *vért* ontani,

Hogy döntsön a »*vas és vér*« embere.

Mért nem szól? nem akar vagy nem mer-e?

Fél, hogy ki eddig mindig ura volt

A történetnek, s döntött hogyha szólt —

Most gyöngébb lenne mint az események?

S azok ő rajta is boszút vennének?

Ignatieffnél.

— *Borsszem Jankó* interviewolása. —

Borsszem Jankó. Tabornok ur, mivel már mindenki meginterviewolta, én is szükségesnek tartottam meglátogatni.

Ignatieff. Örvendek. Nagyon örvendek, hogy végre magyar hírlapíróval is találkozhatom. Ugyan mért üldöznék önök minket — muszkákat?

Borsszem Jankó. Mi önöket sohasem üldöztük.

Ignatieff. Biztosan tudom, hogy ahol önök egy muszkát érnek, kifüstölik. S ami több, oly megvetéssel vannak irántunk, hogy »féregeknek« csufolnak.

Borsszem Jankó. Distingváljunk. Nem a muszka a féreg, hanem a féreg a muszka. Igaz, hogy eddig kifüstöltük; de ha a nagy muszka nemzet e féreg-rokonok kivégzése iránt valami más óhajtást fejez ki, lovagiasan követni fogjuk tanácsát.

Ignatieff. Már az más! Eszerint nem gyűlölnék — de hát nem is szeretnek, ugy-é?

Borsszem Jankó. Csak a kicsi a szeretetreméltó. Az isten áldja meg excellentiádat: hová a ménkübe ültetnék az önökbe akkora nemzetet, mint az orosz? De hadd kérдем én önt, hisz nem Ignatieff interviewolja a Jankót, hanem a Jankó Ignatieffet.

Ignatieff. Am legyen. Tudni akarja mért jöttem Bécsbe? Hogy megmagyarázzam a san-stefanoi békekötés igaz értelmét. Itt betű szerint ítélik meg. De a szentírás is mondja, hogy a betű öl. A békekötés nincs önök ellen intézve. Mért nincs? Mert az ember nem dolgozik az ellen, akit szeret; mi pedig

önöket úgy szeretjük hogy akármely pillanatban készek vagyunk befogadni, felfogadni, megtartani. Azt vetik föl, hogy osztrák-magyar érdekeket sér-tünk. Rágalom! Ausztria-Magyarországnak nincs Keleten érdeke; hogy sérthessünk olyat, ami nincs?

Borsszem Jankó. Magyarázata nagyon világos.

Ignatieff. Oszinte vagyok. Nem tehetek róla.

Van más czélja is idejövetelemnek. Nem akarom, hogy összevevesszünk; ha ez történnék, mi meg-vernők Ausztriát s lássa: mi nem akarjuk megverni. Csak elismerik jó indulatunkat?

Borsszem Jankó. El vagyok ragadtatva.

Ignatieff. Derék! Nem sokára Bécsbe tétetem át magamat s tanulmányozni fogom az osztrák-magyar rája-viszonyokat.

Borsszem Jankó. Hiszen nálunk nincs rája.

Ignatieff. Ha nincs, majd csinálunk. Csak keresni kell. Mindenünnen hallom, hogy Miletics panaszkodik s a magyar nem hallgat rája, pedig van ott a nemzetiségek egész rája. Lássa, hogy akad rája.

Borsszem Jankó. Engedje meg kijelentésem, hogy Andrássy gf. külön viczeket tud Exciádnál.

Ignatieff. Ó, ezt megengedem. Ha lehet javu-lást igérek.

Borsszem Jankó. Jó is, mert másképp kénytelen leszek Excellentiádat lapom munkatársainak sorából kitörölni.

Ignatieff. Csak egyéb baj ne érjen.

Borsszem Jankó. Bizony kérem, az minálunk könnyen megtörténhetik, hogy egyéb baj nem éri.

AZ ÁLLATORSZÁGBÓL.

II.

— Tavaszi párzás. —

PARLAMENTARIA.

Apponyi támad — a kormány azonban szapáiroz.

HIRDETÉS.

KERESTETIK egy kalap, mely oly terjedelmű legyen, hogy alatta három párt feje is elférjen. Bővebb értesítést ad b. Bánhidyi Béla fuzionális irodája, a »Közvélemény« szerkesztőségében.

Pulszky Gusztó az egyetemen tanfolyamot kezd »a programmatika nehézségeiről«.

Lukács Béla (a belépo orvoshoz.) Beteg vagyok.

Orvos. Kinek a betege?

Lukács. A leendő fúzió-párté. Jaj doktor ur, segítsen rajtam.

Orvos. Hm! tudok egy orvosságot, melyből egy gramm is kigyógyítaná.

Lukács. Úgyan mi az doktor ur édes?

Orvos. Egy program.

»Független szabadelvű párt!« A »független« Irányié, a »szabadelvű« Tiszáé.

Mije marad Simonyi Lajosnak?

Irányeszmék

a magyar történelmi és embertani társulat számára.

A MAGYAR nemzeti őstörténelem és embertan létesítése oly hazafias és tudományos cél, melyre a »Borsszem Jankó« őstörténései és embertanászai (magyarán: emberségtudói) szívesen közreműködnek.

Tény az, hogy hazánkban az őstörténelem igen nagy szerepet játszott, mert hát egyébként mi történt volna őseinkkel?

A philologia ugyan még nem bizonyos az iránt, vajon a hajdani »vaskor« maradványa gyanánt tekintendő-e a mai vaczkor; de annyi bizonyos, hogy a régi kőkör nyomai itt-ott még a mai téglakörben is föllelhetők.

Az őskori fazekas munkákra egy magyar Schliemann bizonyosan rábukanna, ha a budai fazekas-téren kellő mélységben áskálódnék. A történelem-előtti ősmagyarok kő-fokosaival nemsokára eltelnék a muzeum. Az obsidián nyilhegyek és kések igen gyakoriak lehetnek talajunk mélyeiben, mire nyelvünkben is ősrégi nyomok látszanak utalni, mert az »obsitos« szó nyilván az őskori honvédek obsidián kardjairól és nyilhegyeiről van elnevezve. Hasonlóképen azok a számtalan ékek is (»kelt«, »celt«), melyektől a többi ős-Európa hemzseg, megvan-

nak nálunk, ha egyebütt nem, a levéltárakban, melyekben a »kelt« játsza a főszerepet. Lehetetlen végre, hogy kova-szerszámokat ne találjunk ilyen áldott dohányos országban a föld alatt; mertha a föld alól annyi dohányt hoznak napfényre, lehetetlen, hogy ugyanonnan kova, tapló ne kerüljön, mely nélkül az ősök ugysem pipázhattak volna.

Sőt meg vagyunk győződve, hogy a »grand hôtel« kjökken-moedding-jei (őskori konyha-hulladékok) is tömörked drága trágyát nyujthatnának tudományunk termékenyítésére.

Legsürgetőbb teendőink e téren ezek:

Át kell kutatni mielőbb barlangjainkat, mert például a budapesti játékbarlangok mindeddig nemcsak őstörténész, de még rendőr által sincsenek átfürkésztve. Akkor mindenesetre találunk ősemberi maradványokat. Mert ha a németek megtalálhatták a híres neanderthali ember kövült csontvázát, mért ne fedezhetők föl mi is, ha berukkolunk Szerbiába, a Neándor-fehérvári kövült Risztics csontvázát? És ha déli Franciaországban Tournal a barlangi leletek egyik központja, mért ne lehetne hasonló eredményekre jutni az Athenaeum udvarában, hol ha nem is tournalisták, de journalisták sokat megfordulnak?

Tény, hogy hazánk alluviális (helyesebben: allo-diális) rétegei még sok beces anyagot tartalmaznak, már politikai fejlődésünknel fogva is.

Tény, hogy Magyarország turha-rétegei (egy neme a turfának) még nincsenek átfürkésztve.

Tény, hogy Budapest jégkorszaka minden télen újra kétségbe ejti mérnökeinket.

Tény, hogy a kréta-korszak nálunk kétszer olyan gazdag, mint egyebütt, mert nálunk csak dupla kréta szokásos.

Tény, hogy az őskori emlékszerű dolmenek nálunk is lappanganak valahol, mint nemzeti dolmányaink ősfurmája.

Hanem természetes, hogy a tudományt hazánk sajátos viszonyaihoz kell alkalmaznunk.

Ha például Franciaországban az aurignac-i temetőhely nyujtott annyi őskori kincset, mért ne eshetnék meg ez nálunk is? Persze, Aurignac-ot nálunk ne keressünk, ... de kutassuk csak át hazánk izraelita temetőit, nem-é megtalálhatjuk bennök egy-egy derék Auer Ignác temetőhelyét?

Aztán meg ép oly igaz, hogy ha Mammoth-barlangot keresünk, minő Amerikában van Natchez mellett, ugy nem Natchez, hanem Nachez művész hazánkfia közelében kell kutatnunk.

Legislegkülönösebben pedig figyelmeztetjük ősrégészeinket, hogy azt a földréteget ne hanyagolják el, melynek neve: »löss«. Mert hazánkra nézve éppen ez legfontosabb! Hisz megmondta már a legnagyobb magyar, hogy: »Magyarország nem volt, hanem ... löss!« Hogy kissé szögediesen mondta, az csöppet sem változtat jószava lelkesítő voltán.

A »Borsszem Jankó« ősrégészei és embertanásza.

Échos de Vienne.

— Comédie en trois actes. —

Personnages invisibles :

Le comte Andrassy.

Le comte Ignatieff.

Echos. Rumeurs. Ondits.

Acte premier.

Une voix. Eh bien, le comte Andrassy doit être bien charmé?

Écho. Mais...!

Acte deuxième.

Une voix. Qu'est-ce qu'il lui dit, ce général charmant?

Écho. Ment!

Acte troisième.

Une voix. Et que fait-il maintenant, le grand charmeur?

Écho. Meurt!

II. Sándor czár.

— Tragédia »III. Rikárdé« nyomán. —

IV. felvonás. II. szín.

(Trombitaszó. Sándor czár mint győztes ül a trónon, Buckinghamulu Carol szövetségese a trón mellett. Katonák. Apródok. Muszkák. Románok.)

Sándor czár.

Add kezedet. Győzelmes lettem én Plevna alatt támogatásod által. De e dicsőség egy napig ruházzon, Vagy örömnkre tartson még tovább is?

Buckinghamulu.

Örökre éljen, mindig tartson az!

Sándor czár.

Ah! Carolu, most próbakö leszek, Vajon valóban szinarany vagy-é? Gondold el mit szeretnék mondani?

Buckinghamulu.

Dicső ur! mondd ki hát!

Sándor czár.

El nem találod? Győztes szeretnék lenni.

Buckinghamulu.

Hiszen az vagy.

Sándor czár.

Az ám, de Besszarábia tied.

Buckinghamulu.

Való uram.

Sándor czár.

Az bántja szívemet —
Az a kis darab Besszarábia.
Rokon, te nem szoktál ily bamba lenni.
Hát nyilt legyek? Kivánom: add ki nekem.
Mit szólasz most? Mondd röviden, hamar.

Buckinghamulu.

Hagyj kissé föllélekzenem, pihennem, Mielőtt határozottan szólanék Ez úgy felől. Tüstént nyilatkozom.
(Exit és Bratianoval, Cogolniceanoval tanácskozik, azok meg a kamarával s kijelentik, hogy ők ki nem adják, hanem kérje ki Carolu a jutalmat Plevnáért.)

Mylord! kívánatát megfontolám, Amely felől az imént puhatolt: Nem adhatom ki Besszarábiát.

Sándor czár.

Jó, hagyjuk. Szép idő van nemde ma?

Buckinghamulu.

Kérem mylord, a dijt, a megígért részt, Melyhez hitét s becsületét köté, Midőn a plevnai napok alatt Felségedet Ozmán eldöngteté.

Sándor czár.

Jó, hány az óra?

Buckinghamulu.

Nem tudom.

Sándor czár.

Azonnal.

Megmondom én hányat ütött, amice! Hm, gondolatim s kérelmed között Az óraütő kalapács te vagy. Ma még adó kedvemben nem vagyok, Hanem vagyok nagyon vevő kedvemben. (Felrugja Carolut s ott hagyja mint Sz. Pál az oláhokat.)

Buckinghamulu (utána bámul.)

Ó véres Sándor! — Szánandó hazám! Rémületes kort jósolok neked, Milyet nem látott még e roszt világ!

Apró hírek.

© **Ristori** Adelaida Cincinnatiban tisztelőitől tiz hizó disznót kapott; Ditroiné meg Kolozsvárt csak egy galambot. »Ah!« sohajtá Ditroiné, »ha én akkora művésznő volnék mint Ristori!«

*

* **Chartres** herczeg, úgy rebesgetik, aspirál a bolgár trónusra. Ez mindenesetre erős biztosíték arra, hogy Bulgáriában polgárosult állapotok követik a mostani barbárságot. A vutkibul legalább mindjárt chartreuse lesz.

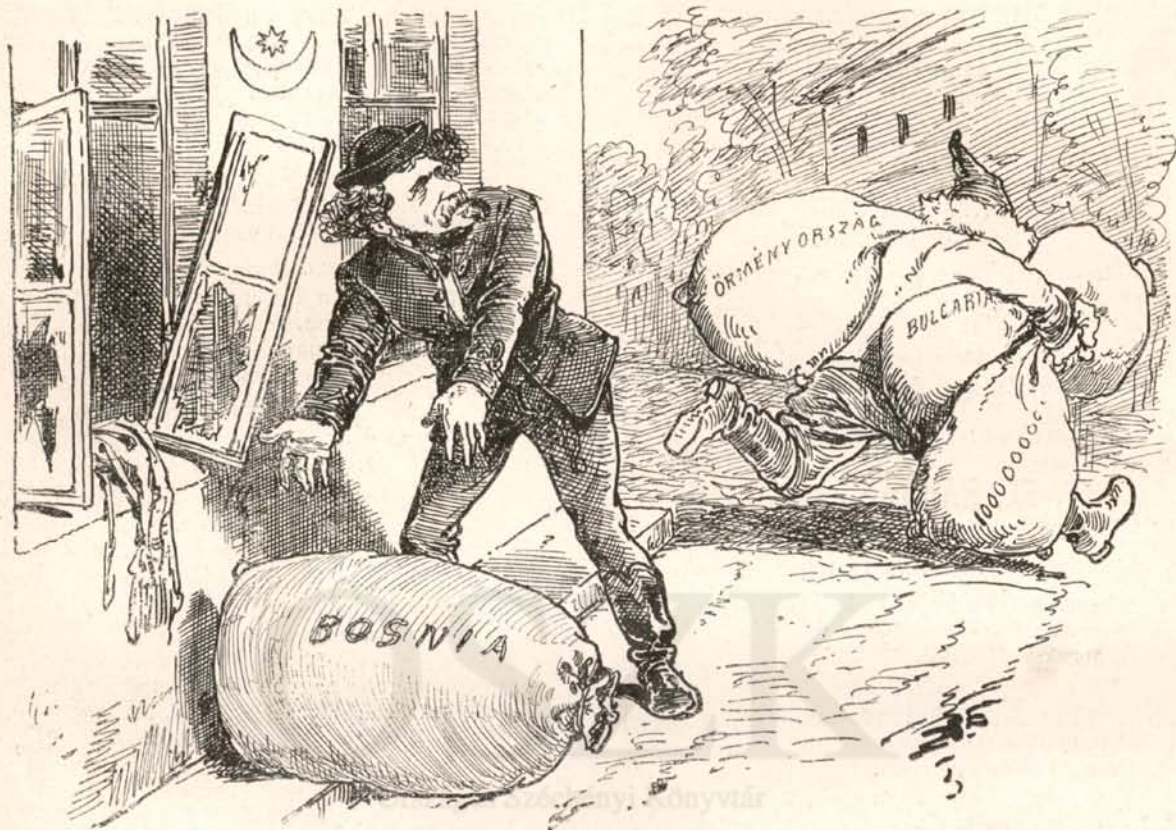
*

⚡ **Hivatalos.** Károly fejedelmet, úgy a maga mint népének Oroszország körül szerzett érdemeiért, czár ő fge az »oláhországi orosz hadi átjáró valóságos kapusává« méltóztatott kinevezni.

*

£ **A zultán** Ozmán-rendet adományozott egyik katolikus érseknek. Mért ne? mikor nálunk a rabinsokat keresztrel disztik föl.

A BECSÜLETES MEGTALÁLÓ.

TUDOMÁNY.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Forgó bácsi, a »Kis Lap« szerkesztője, a következő levelet intézte a »B. J.« szerkesztőjéhez:

„Tisztelt kollega ur, — Egyik kis olvasóm az alább következő sorokkal fordul hozzám, melyeket pädagogikus tekintetből lapomban nem közölhetvén, átadok a »Borsszem J.«-nak, mint akinek rovataiba inkább illik bele a kis levél. Fogadja, stb.“

A kis ember epistoláját elolvassván, ezt csakugyan elég érdekesnek tartjuk, hogy lapunk olvasói is megösmérkedjenek naiv tartalmával. A levél így szól:

Tedvesz Fojdó bácsi!

Tőjedelmeszen bevallom, hogy szótat tujtátot apa tönyvesz taszlijában. Hát amint ma jédell medint tujtátot benne, tezembe atad egy szép, szép új tönyv, melynet czimét ide ilom:

Anglia története II. Jakab trónralépte óta.

Irla Maculay, fordította Csengery Antal. Második átnézett kiadás. Második kötet.

Az őjembe vettem hát, azt lemélve, hogy szép tépet vanat benne. Tépet nem találtam, de annál nagyobb tépejenszédet. Melt véletlenül az 50. lapla fojditva, a tövettéz szolotat találoom:

»Bonrepaux-t a homályból esze és szorgalma emelte ki, aminek mint *Marine-megye* jegyzője adta jeleit s járatosnak tartoták a kereskedelmi politika rejtelmeiben. 1685. végén küldték Londonba.«

Czat dondojtozom, czat dondojtozom: mi lehet az a »Maline-megye«? amint eoczele eszembe jut, hogy hát hiszen ez a »Marine departement« és hogy Matulay bácsi az andol tojmány tendelészeti osztályát élti alatta, melyben Bonlepaux bácsi »clerk«, azaz tittáj volt. Nagyon, nagyon czodájtozom jajta, hogy Czendely bácsi nem tudja hogy »Maline-depaltemente« Fjancziaojszádban nincz, ész med teveszbé lehetett 1685-ben, mejt attoj Fjancziaojszad plovincziátia ész nem depajtmánotla volt fosoztva; a depaltemánt czat 100 évvel tészöbben a fjanczia follandalom adminisztrációja léptette életbe.

Ledfulezább az, hogy ilyeszmi a mászodit átnézett tiadászban fojdul elő.

Ne haladudjon Földó bácsi, hogy észle mejtem venni ezt a hibát. De illit, hogy eoczej a ticzinyet isz hálászotnat mutattozozanát a nagy bácsit ijánt, tit annyiszol figyelmeztetnet mintet isz a hibántla.

Ezet után majadot tedvesz Földó báczinat hü tisz olvasója

VIGYÁZÓ LACZI.

UTCZÁN.

— Nagysád keres valamit. Ha segíthetnék keresni? ..

— Ó köszönöm — csak az uszályomat kapom föl.

Krajekhuber Tóbiás preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Ókodja ety pédzsuledes, gepülldente férfi, agi ógorja sünállni a Pudibestba ety arena, ahun nímედul foknag jádzollni és azok a puapárog nem mekenkedni ógornag. Asztad mőndanag, hoty már gét német diáter holldogolja, minég ety harmadig?

Bersze, merd a mótyor bubligumnag nem göll a herr von Schüller dragedi, hanem ingáp folomi tuava mótyor figjádék a Dumasztul. A Firscht színházpa is atnag trágárdi ety pédzsi geltítul, mék izs nem smakkol. És a szegén tréziastadti és pudái nímედok olyan sarnogolás ulad fanag, hoty nem merik elmeni a némed színházpa, hanem a mótyorog ereszágal fognak mek iget es huadzollnag pele a nemszedipa, a népszínházpa; és nem csag a hollgotóg, de etynémel szinesz is elrőgadja a némed geszenséket. Czu tumm!

A némed ikazgadósák etymás uadana mekbukják. Hun fanak a régi széb ide, mikua ety besti diaterdrektek mint kasztag ua mend el onan? Mosd, ha fan is pene bubligum, az dzsag ety bár gomisz sido.

Geszdem leni natyon szomró. Mék asz ertőlli szak-szenfolk izs visza kézeledi magád a nadzionho! A lek-szep fezerdzig a neichi freii Breszba semise hodás fan már negi. Deknab monta is a herr von Grammellechner, a fistelld hus árulo, fározsi donácsos, a mi ety indim sbécci éhhozzám, hoty negunk is haznos lesz ety gicsike újra giobállni: ölljen a mótyor! Amire én vizsamon-tam, hogy ming mintig voltunk jó badriót. Én a refladzionpa makam ferdem mek három ereg sidó és a brodze-szionpa én vitem lekelul a drigolor százló. Fífat Hungaria!

P. p!

Titán Laczi a koronában.

Läkkerlik!

Egy ember, akinek ha szétrázom tagjait, *kicsi* lesz — egy ember, akinek ha keresztnevére rimet keresek, tollam alá szalad a *nyerd el* — a reverendában bujkáló aranylesés ül ádáz tort a lacaius irodalom fölött!

Nem a diadalmas peghazi kothurnusának szárnyalásával — hanem per pedes apostolorum! Ott a 400 arany!

Kiesi
Csiky
Gergely:
Nyerd el!

Jőj! Előre! Elég tudni latinul, hogy az aurea mediocritas az ős tehetséget legyűrje az arenán — e hitvány német nyári szinpadon. Csak irjatok nyertes szin-aranydarabokat! Gyatra férczelményetek dohával fojtsátok el a lángelme röpiveit. Sic fata libelli, ha ha ha!

Távol Izlam-szigetenék forró tüzhányója, te szenvedélyes Thekla! . . . hányd ide izzó haragod köveit! Strombolj össze mindent! A romokon új Heliphont építünk! Egessünk el mögöttünk minden hajót s puffadozó vitorlákkal repüljünk ki az irodalmi szabadság oceánjába! Ez ama jelszó, melyet a mentő nemtő szája folytonosan szem előtt tart. A nagy kerék fordul s fogait vi-csorítja reátok.

S e nagy napon kacagni fogok! Fölébred a mephistoklesi guny. Nem fogjátok mondani ezentúl: dormitat interdum humorus! Ha ha ha! Megpihelve egy lerombolt mindenségen, fennen pöngtetendem: Habent sua fata tulere! Leszek zengő zsarnok: éneklő Dzsingisz-kán, lantos Batukán, dallos Vatikán!

Pauli! Lére csibuk, klájne kapuczíner mit fil haut und zeksz hauszbród!

Királyutczai levél.

Bodapescht, 6 april.

Kedvesch svógerlében,

Augyifélit üszetönödöl és nem tönödtél mogodat azon rajta, hojd, mint alvaschtál bizemosan az ójságokba, a Bismark herczeg let edj szenzál, vadj is borkos nyel-vibe: edj makler, madjarol edj alkus, ami az orientälische kohnfiktosba mogára wälolta a küzbenjárás.

No képzelhetsz magadba, hoid a Bismark nem fogja sem Gorcsakof szép koposz fejier, sem o gráf Ondrási bukros frizoráér esoférozni mogát. Neki meg-lesz a jó provizion.

Jotja nekem ere eszibe ed adomakdót, ami türténte magát a minopába és elbeszelte nekem a Náthán Tul-penthal. A kis Gorkensaft, ami volt az ő galopén a jó üdübbe, setálja lefel a gobono-csarnak előtt. Semi özlet. Megpillontja messzirül ed snorrert, edj izraelitó kaldost. Hah! ogorja fel a Gorkensaft, edj geseft! Odoméni a snorrerhó és azt mond neki:

— Halja-é borátom, mink kettő sinálhatunk edj brillejant özlet. Én esmerék oz egész város mint az öres zsebimet. Én vezetem mogát körül oljan emberekhó, amiről todom, hoid gozdog. De abul amit kapja, a phele az enyim.

— Geschlossen! mondja rá a kaldus.

És mentek körül. Az új firma, Snorrer et Cümp-, elejénte sinálta igen jó özletet. Hanem eczer lépet be a kaldus edj szabába, a hunan idő se volt neki kijüni, mer kirepölte, heleseben mandva: kidabták. De ez a Gorkensaftot nem zsenirozta. Auch gut, monta. A geseft így is megtürténheti és bemén a Náthánhó és mond neki:

— Herr vün Tulpenthal, kérem a pravizion!

— Wie heiszt? phelelte Tulpenthal keleti kérdé-sel, megbalandaltál? Micsede pravizion?

— Todja kérémlásan, válaszolja ere a Gorkensaft, aval a snorrerrel, amit tetszete kidabni, van nekem szer-züdes hoid kopok tüle felit ha sinálja jó özletet. De ü üntül semicse kopott, hát sinálta ün a jó geseftet, hát járja nekem ün tül a pravizion.

Mast sopán edjedöl csak aztat szeretnem látni, ha az a szenzál a Bismork mi h o z z á n k jünne a provi-zionért, amivel vodjok a te hó svóger

SPITZIG JCZIG

ischmeretesch hazaphi és tsholádapa.

HIRES FÉRFIAK KIADATLAN MŰVEI. *)

— II-ik sorozat. —

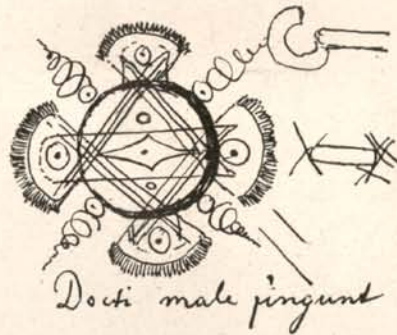
1. **Haynald Lajos** érsek ur sajátkezű rajza. A Kisfaludy-társaság a m. t. Akadémia kisebb termében tartván most havi gyűléseit: e rovat vezetőjének csak a fiókba kellett nyulnia, hogy a leggazdagabb anyagra leljen. E kutatásnak köszönhetjük a tudós főpap ez érdekes vázlatát is, mely papot mutat katonai ruhában — félremagyarázhatlanul az ecclesia militansra példázván benne. Jeles botanikus voltát bizonyítják az alak mellé rajzolt babérágak (koszoru alakban), a tüskés cactus (ne nyulj hozzám) s az elég jellemzően egymásba hegyükkel lefelé furódó tövisek. A látszólag szárdéktalanul egymás mellé rajzolt részletek határozott programra vallanak.

2. **Gyulai Páltól** Sophokles mellékepe. Támadt a nagy tragédia-íróról tartott fölolvásáskor nem egészen 5 perc alatt, ami fényes czáfolatja Gy. P. lassu productiójának. A jelenlévő írástudók egynemelyike Romhányira akart

*) Ez ész komolysággal kell helyreigazítanunk sokak tévedését, kik az I.-ül series közlésekor azt hitték, hogy csak mondva csinált rajzokból állt. Nem, valóságos eredeti után voltak másolva, ugy mint a jelen közlemény is. Szerk.

ismerni e képben, amely föltevés ellen szól az az egy körülmény is, hogy Romhányinak még csak a füle hegye látszik ki az egész munkából. Mégis Romhányi-é igazán, azt a művészszerző maga tudhatja legjobban, mert ő közelebről ismeri hőstét. Mindenkép azonban nyereségnek tartjuk Gyulai Pál urnak e croquis-ját, mellyel bebizonyította, hogy ő is megrajzolhatta volna a Zichy Mihály képét.

3. **Szlágyi Sándor** magyar középkori rajzolatja. Közepet tart a vitézkötés és a torta-styl közt. A szakértők ez utóbbi fölfogáshoz hajolnak inkább s nem valószínűtlen, hogy a tudós rajzoló a Bethlen Kata menyekzőjén harminczkilenczedik fogáshoz körszolgálatott, czukros sávoljokkal és kunkorokkal kipingált, ropogós pörkölt mandula-tortáta felső lapját akarta benne föltüntetni és, amint hiszszük, azzal az intiutiv történelmi szellemmel, mely e jelesünk írott munkáit is kitünteti. A fönt látható, s művésznünknek nyilván kálamistaságában bentörött püspöki pásztorbotjának jó lesz nem tulajdonítani nagyobb fontosságot. Ami alantabb egy sematikus malacznak membra disjectáit illeti: kedves visszamelekezést vélünk bennök felfedezni arra az ódára, melyet a rajz eredetijének vigalmas torakor — quasi a »tetemre hívás» praecursora gyanánt — zengett el Arany János. Hogy az irigység mindenütt kinyujtogatja tüskéit, bizonyítja a rajz alatt olvasható latin sor, mely a **Zichy Antal** tollából származik. (Folytatjuk.)

Börzeviczy W. M. élczei.

A porosz új pénzügyér, Hobrecht, a polgármesteri székből a pénzügyministeribe ül. Tegnap bürgermeister — ma bürgermeister. (Ausgeszeuchnet!)

Tegnap nálam voltok Schütz Náci és Singer Maxi, adják nekik jó magyar nevet. Ez igen könnyű, mondám nekik nevetve. Schütznek magyar neve lesz „Lövy“, a Singeré meg „Dalfy.“

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Hiába irnak a maszka ojságok, hoid az ü komi vojezsör nem hozta Bécsba ojanlatokat. Hiszen mi özlet emberek naidon jól todonk, hoid a reiserer mindig viszi mogával mostrát.

A kárenkodás elen hazni türvént! Hoid aztat, aki kárenkodja, be kül zárni vajd megböntetni pénzél! Foresa! Hát nem legnaidob kárenkodás aztat, ha dra-banttal ürítettönk az öristen, hojd baja ne esen?

A gyermek-világból.

NAGY jelmezes csecsemőbál a »Hungáriában«. Bölcsődebál helyett bölcsőbál. Lady patronesse egy másfél hónapos kis hölgy, ki sok bájjal tejesíti a házi-asszony tisztét. A szünetek közt szoptatós dajkák hűsítőket hordanak körül. Rendezők csupa 1—2 éves uracsok. Pompás kedv. Közbe egy kis sirva-vigadás. Hét óra tájban a lady patronesse elalszik.

A jelmezesbál jó sikerétől felbuzditva, egy cacalico-bált is szándékoznak rendezni a két éven alóli gyermekek számára.

Nyilatkozat.

A báró Szoplonezay Dudus és Czuczlinger Lucsi közt fenforgott differentiák lovagias uton elintéztettek. Budapest, 1878. april 1.

Dayka Pipi, Pólya Lala
Emlődy Friczi, Pelenkey Pista
mint tanuk.

Érdekes eset foglalkoztatja a fővárosi haute-voléé gyermek-szobáit. »Téged látni és szeretni pillanatnak műve volt!« énekelheté egy két éves ifju a minapi csecselite-bálon, midőn a bájban és szellemben egyiránt gazdag 1 1/2 éves P. M. kisasszonyt (nem vétünk a discretio ellen, ha elárulják, hogy e kezdőbetűk alatt Piskolthy Miczi k. a. rejtőzik) megpillantá. A föllobbanás gyújtott. Dajkáik ismervén egymást, naponként volt alkalmuk a József téren találkozni, hová »tacs« vitték. Őket. Ma délelőtt az ifju pár hirtelen eltűnt. Csak két órai hosszas keresés után találták meg egy közeli ház lépcsőjén forró ölekezésben.

Szerdán esti 8 óraker csecsemő-bálokról előnyösen ismert M. Cz. (Majszoli Cziczella) 2 éves kisasszony öngyilkossági szándékból beleugrott egy tele mosdótálba. Szerencsére még élve huzhatták ki. A tett indokát nem tudják; de kétségtelen, hogy boldogtalan szerelem képezi.

Ugyanez időtájban Fanfan, egy 3 éves ur, a csecsemői bálók jeunesse dorée-jának tagja, lakásán tett öngyilkossági kísérletet. Kérdőre vonatván, ürügyül életuntságot és rongált anyagi viszonyait hozta fel.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

K. L. Levelében kevés volt a tartalom, de annál több a mosusz. Inkább a kormányhoz küldte volna, ahol még hasznát vehetik. — **Barbarossa.** Nagyon sajnáljuk az elmulasztást. Munkássága folytatását azonban kérjük és várjuk. — **Aesculap.** Mint látjuk, a jó recipének hasznát vettük. Kérünk mind enhétre néhány forrázattal. — **I. B.** Rajta leszünk. — **Incognito.** Vált be a küldeményből. — **P. Zsuzsa** özvegy asszonyságnak. Mokány Bertalan barátunk, elkeseredve több rendbeli kísérleteinek eredménytelen volta fölött, úgy látszik teljesen lemond a megházasodásról. De ha részánná magát, minden esetre nassádnak szívesen nyújtott kezét fogadná el, ha, amint andungja sugja, patyolat fehér s a körmet nem marta el a lugalás. — **Brutusnak** szerkesztőségünkben levele van. — **S. M.** A küldemény sikerült. — **T. L. (Bdpat.)** M. Berezi néni szándékossággal él hol tiszamenti hol »vazsmegyey« dialektussal; nem azért, hogy ne akadjanak rája, hanem azért, hogy az ország minden vidéke magáénak vallja nem csak vér-, de nyelv- szerinti rokonul is, aminthogy nincs falu e nagy hazában, mely azt nem hinné, hogy nem onnan került bele a »Borsszem Jankó«-ba Berezi barátunk. Az ő nyelve tehát sem a bugaczi, sem a göcseji, hanem a dombszögi, mely mint a fehér színek összegét: úgy foglalja magában a magyar tájszólásokat. S így t. barátunk monológjai körül följánlott igazításait köszönettel mellőzzük. — **„Lydia“.** Félve nyulunk hozzája. De azért csak hozzá nyulunk. Átadjuk a rajzolónak, mihielyt, amire nézve kétség alig forog fön, a »B. J.« irástudói jóváhagyják. A vers kevésbé sikerült. Nem önkénytelen, de szándékos élczelődés az. — **R. (P. J.)** Folytassa. A mostani kiséregi dolog. — **Dongó.** Érdemességei, ha levelét bérmentesitené, egyáltalán nem veszteneinek érdekességéből. — **K. (Msk.)** Hol kell rajta nevetni? Annak a massamódnak mindenestre jobb irálya van, mint sok magyar portentumnak. — **S. L. (Klsor.)** Ügyesek. Mentől sürűbben. — **Kóbi Mandelblüh.** Az ön elmésségei csakugyan rossz társaságban vannak az »Ü.« sanyaru élcei között. A »B. J.« szívesen látja önt. — **Ebeő.** Köszönet! A jövő számban.